

gaae altfaa mine Forslag ud, og det forekommer mig ikke, at man kan have noget Væsentligt at erindre imod disse Redaktionsforslag til §§ 6 og 11 eller til Udvalgets Forslag til disse Paragrapher. — Derimod ere mine Forslag til § 8 af større Betydning, idet de angaae Realiteten, og jeg maa tillade mig at udbede mig det ærede Things Opmærksomhed i nogle Dieblikke for disse Forslag. Jeg skal søge at fatte mig kort, hvortil Opfordringen turde være saa meget desto større, som det synes, at denne Sag interesserer forholdsvis et mindre Antal af Things ærede Medlemmer. Jeg tillod mig at bemærke ved denne Sags første Behandling, at den Maade, hvorpaa § 8 i det Hele taget er affattet, maa siges at aabne Veien for en Deel Tvivl. Det maa vistnok erkjendes, at Bestemmelserne her ere holdte i nogen Baghed, hvilket har sin naturlige Grund dert, at man har skrevet ligefrem ud af den for Kjøbenhavns Politivæsen gjældende Lov af 11te Februar 1863. Jeg erkjender, at det har været i og for sig meget naturligt at gjøre dette, og naar jeg udtaler mig imod denne Paragraph, er det forsaavidt ikke min Mening at rejse nogen Anse over, at Paragraphen fra Regjeringens Side er stillet op i Lovforslaget paa den Maade, som skeet er. Men, som jeg har antydet, kan jeg for mit Vedkommende ikke undlade at tage Hensyn til, at Ordningen af Politimyndigheden vel hører til de Sager, hvorom man tør vente nye almindelige Bestemmelser i en ikke fjern Fremtid. Det vil ikke være ubekjendt, at jeg er Medlem af den Commission, hvis Opgave det særligt er at bekræftige sig med disse Forhold, og jeg vilde ansee det for urigtigt, om jeg, naar der er Spørgsmaal om at udvide de Bestemmelser, der i denne Henseende gjælde og have gjældt for Kjøbenhavn nu i 7 à 8 Aar, til det hele Land, da ikke vilde henlede Opmærksomheden paa, om da virkelig disse Bestemmelser i Loven af Februar 1863 maatte være affattede med tilhørligt Hensyn til, hvad man skylder den personlige Frihed; thi det er derom, der er Tale. Gæster min Mening kan det nu ikke indrømmes, at Bestemmelserne i Loven af 1863 ere blevne affattede med skyldigt Hensyn til den person-

lige Frihed, og jeg kan sige dette saameget bedre uden at frygte for at blive beskyldt for at udtale mig hensynsløst, da jeg, hvis jeg ikke feiler, selv har været Medlem af det Udvalg, som i Folkethinget i sin Tid har havt en væsentlig Andeel i Tilblivelsesmaaden eller Formen af Loven af Februar 1863. Dette udelukker imidlertid naturligvis ikke, at jeg senere kan være kommen til en bedre Erkjendelse, og at jeg derefter søger at gjøre det formeentlig Rigtigere gjældende. Jeg havde først paatænkt at gjøre Forslag til en Omfkrivning af Paragraphen i dens Heelhed, hvilket fra en vis Side betragtet vilde have fremstillet Sagen noget simplere og mere overfluelig. Jeg har imidlertid opløst mine Forslag i forskellige Dele, fordi jeg vel har kunnet tænke mig, at man muligen kunde finde nogle af de Ændringer, jeg har foreslaaet, rigtige, medens man derimod ikke maatte have den samme Mening om de andre. Det første Forslag til § 8, jeg har stillet, gaaer ud paa, at der i Begyndelsen af Paragraphen skulde indskydes som en nærmere Betegnelse af den Forbrydelse, hvorom der er Tale, de Ord: „der kan medføre højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel“. Dette Forslag er begrundet derpaa, at ifølge Grundlovens § 80 kan Ingen underkastes Baretægtsfængsel for en Forbrydelse, som ikke kan medføre større Straf end Pengebød eller simpelt Fængsel. Det forekommer mig nemlig at være en ganske naturlig Følge deraf, at saa maa heller Ingen for en saadan Forbrydelse underkastes en Anholdelse, som vel at mærke ikke foretages ifølge en Dommers Kjendelse eller endog blot efter Beslutning af Politimesteren, men efter Beslutning, tagen af enhver som helst i Politiet Ansat. Jeg er af den Formening, at, naar Grundloven forbyder at anvende Fængsel eller Friheds Berøvelse for at straffe sig den, der ikke har gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse, der kan medføre større Straf end Pengebød eller simpelt Fængsel, saa kan det ikke forenes dermed at give enhver ved Politiet Ansat Ret til at anholde Personer, som ere mistænkte for saadanne mindre Forbrydelser. Dette maa foreløbig være tilstrækkeligt, hvad dette Punkt angaaer. Det